

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

Philippus Melanchthon Lectori Salvtem D.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

PHILIPPVS MELANCHTHON
LECTORI SALVTEM D.

POSTquam Confessio Principum nostrorum publice praelecta est, Theologi quidam ac monachi, adornauerunt Consutationem nostram scriptam, quam cum Caes. Maieft. curasset etiam in concessu Principum praelegi, postulauit à nostris Principibus, ut illi Consutationi assentirentur. Nostrum autem, quia audierant multos articulos improbatos esse, quos abijcere sine offensione conscientiae non poterant, rogauerunt sibi exhiberi exemplum consutationis, ut & uidere, quid damnarent aduersarij, & rationes eorum refellere possent. Et in tali causa, quae ad religionem, & ad docendas conscientias pertinet, arbitrabantur fore, ut non grauatim exhiberent suum scriptum aduersarij. Sed non potuerunt id impetrare nostrum, nisi periculosissimis conditionibus, quas recipere non poterant, nisi uellent se in discrimen certum conijcere. Instituta est autem deinde pacificatio, in qua apparuit nostris nullum onus quamlibet incommodum detrectare, quod sine offensione conscientiae suscipi posset. Sed aduersarij obstinate hoc postulabant, ut quosdam manifestos abusus atque errores approbaremus, quod cum non possemus facere, iterum postulauit Caes. Maieft. ut Principes nostri assentirentur Consutationi. Id facere Principes nostri recusauerunt. Quomodo enim assentirentur in causa religionum scripto non inspecto? Et audierant articulos quosdam damnatos esse, in quibus non poterant iudicia aduersariorum, sine scelere comprobare. Iusserant autem me & alios quosdam parare Apologiam Confessionis, in qua exponerentur Caes. Maieft. causae, quare non reciperemus Consutationem, & ea quae obiecerant aduersarij diluerentur. Quidam enim ex nostris, inter praelegendum, capita locorum & argumentorum exceperant. Hanc Apologiam, obtulerunt ad extremum Caes. Maieft. ut cognosceret, nos maximis & grauissimis causis impediri, quo minus Consutationem approbaremus. Verum Caes. Maieft. non recepit oblatum scriptum. Postea editum est decretum quoddam, in quo gloriantur aduersarij, quod nostram Confessionem ex scripturis consutauerint. Habes igitur Lector nunc Apologiam nostram, ex qua intelliges, & quid aduersarij iudicauerint, (retulimus enim bona fide,) & quod articulos aliquot, contra manifestam scriptu-

scripturam Spiritus sancti damnauerint, Tantum abest, vt nostrae sententiae per scripturas labefactauerint. Quamquam autem in Apologiam institimus, communicato cum alijs consilio, tamen ex inter excudendum quaedam adieci. Quare meum nomen proficere, quis queri possit sine certo autore librum editum esse. Semper hic nos fuit in his controuersijs, vt quantum omnino facere possem, ut tinerem formam usitatae doctrinae, vt facilius aliquando contra cordia posset. Neq; multo secus nunc facio. Etsi rectè possem, longè abducere huius aetatis homines, ab aduersariorum opinionibus. Sed aduersarij sic agunt causam, vt ostendant se neq; ueritatem, neq; concordiam querere, sed ut sanguinem nostrum exorbeant. Et nos scripsi, quam moderatissime posui, ac si quid uideretur dictum asperum hic mihi praesandum est, me cum Theologjs ac monachjs, qui scripserunt Consutationem, litigare, non cum Caesare, aut Principibus quos, ut debeo, ueneror. Sed uidi nuper Consutationem, & animaduerti, adeo insidiosè & calumniosè scriptam esse, vt fallere etiam ceteros in certis locis posset. Non tractaui tamen omnes cauillationes. Eset enim infinitum opus, sed praecipua argumenta complexus sum, ut exeret apud omnes nationes, testimonium de nobis, quod rectè & persentiamus de Euangelio Christi. Non deletat nos discordia, nihil mouemur periculo nostro, quod quantum sit in tanta acerbitate odiorum, quibus intelligimus accensos esse aduersarios, facile intelligimus. Sed non possumus abijcere manifestam ueritatem, & Ecclesiae necessariam, quare incommoda & pericula, propter gloriam Christi, & uilitatem Ecclesiae, perferenda esse sentimus, & confidimus. De probari hoc nostrum officium, & speramus, equiora de nobis iudicij posteritati fore: neque enim negari potest, quin multi loci doctrinae Christianae, quos maxime prodest extare in Ecclesia, à nostris partem facti & illustrati sint, qui qualibus, & quam periculosos opinionibus obruti olim iacuerint apud Monachos, Canonistas, & Theologos doctissimos, non libet hic recitare. Habemus publica testimonia multorum bonorum uirorum, qui Deo gratias agunt pro hoc summo beneficio, quod de multis necessarijs locis docuerint meliora, quam passim leguntur apud aduersarios nostros. Commendabimus itaq; causam nostram Christo, qui olim iudicabit has controuersias, quem oramus, vt respiciat afflictas & dissipatas Ecclesias, & in concordiam piam & perpetuam redigat.